

Không Hề Có Tôi.....

Nguyễn Thị Yến

Hôm nay tôi thực sự hiểu câu nói “*không phải cứ không còn nữa mới là đánh mất*”. 10 năm hôn nhân và 3 năm yêu nhau là 13 năm bên nhau, gia đình chúng tôi trước ánh mắt của thiên hạ là một gia đình kiểu mẫu. Chính tôi cũng vẫn luôn tự hào rằng tôi có một gia đình hạnh phúc và tôi nghĩ rằng đó là sự thành công lớn nhất của tôi cho tới hôm nay, khi tôi nghe được vợ nói chuyện cùng 1 cô bạn đồng nghiệp ở nhà tôi.

Sau cuộc họp tôi thấy hơi mệt nên về sớm hơn thường lệ, 2 con tôi 1 lớp 8 và 1 lớp 11 đều đã về quê với ông bà kể từ khi bắt đầu nghỉ hè. Nhà hiện tại chỉ còn 2 vợ chồng, do công việc tôi thường hay về muộn, chắc vợ nghĩ tôi về muộn nên rủ cô bạn chơi thân ở văn phòng về ăn uống. Thi thoảng vợ tôi cũng rủ các bạn đến nhà tán chuyện khi tôi vắng nhà. Nhưng hôm nay câu chuyện tôi nghe được khiến tôi bị nghịch nhĩ: tôi đang đứng ngoài cửa chuẩn bị mở vào thì nghe bạn kia hỏi vợ tôi:

- Chị có bí quyết gì mà gia đình lại luôn êm ấm vui vẻ mà chồng con, nhà cửa xe cộ đủ cả mà anh chị vẫn yêu thương nhau thế, chị chia sẻ bí quyết đi!

Trong đầu tôi nghĩ rằng vợ tôi sẽ kể cho bạn kia nghe kinh nghiệm hoặc là chém gió vui vui nhưng không, sau một lúc im lặng vợ tôi nói:

- Đơn giản lắm em ạ, chỉ cần em hết yêu thì sẽ êm ấm!

Có lẽ bạn kia cũng bị kinh ngạc nhưng tôi còn kinh ngạc hơn. Ngày thường vợ tôi vẫn ân cần chăm sóc tôi, chăm con cái, đối nội đối ngoại tốt. Với đồng nghiệp tôi thì vợ cũng cởi mở, cô ấy rất được lòng mọi người xung quanh vì tươi tắn, hay cười nói. Tôi vẫn luôn nghĩ chắc vợ phải yêu mình lắm mới có thể làm tốt mọi thứ vậy. Sao lại là hết yêu nhỉ? Tôi im lặng để nghe tiếp câu chuyện.

Cô bạn kia hỏi tiếp:

- Hết yêu? Sao lại là hết yêu mà êm ấm được hả chị? Hết yêu phải buông bỏ chứ?

Vợ tôi trả lời:

- Vì khi hết yêu em mới có thể bao dung với những lỗi lầm của chồng, vì khi hết yêu em đặt chồng ở vị trí chẳng còn quan trọng, hết yêu em không lo lắng cho an toàn mỗi khi chồng đi khuya về sớm, không lo thì không sốt ruột, không cần nắn, không cãi vã, không ca thán và cũng không ghen tuông.

Bạn kia hỏi tiếp:

- Sao chị lại không ly hôn để được giải thoát khi không hạnh phúc?

Vợ tôi nói là vì con nên cố gắng.

Và có kể lại một sự việc khi đó khoảng năm 2019, công ty tôi có rất nhiều khó khăn do mới thành lập, thời gian này tôi tập trung cho sự nghiệp và chúng tôi thường xuyên cãi vã, tưởng như ly hôn đến nơi. Tôi hay phải đi xã giao để kết nối các mối quan hệ, thường xuyên về muộn có hôm 2-3h sáng mới về tới nhà. Vợ nói vài câu là tôi cáu. Và có một hôm chúng tôi cãi nhau rất to tôi đã nói:

- Em nên biết điều, anh quá mệt mỗi ngoài xã hội rồi em không chia sẻ không giúp được anh thì cũng đừng gây sự. Anh có số điện của anh, đường đường là Về nhà vợ suốt ngày chửi vợ cần nắn, em im lặng để anh còn tập trung vào công việc.

Sau hôm đó vợ tôi thay đổi hẳn, và tối hôm sau vợ mua một con vịt nướng rủ tôi nhậu. Tôi cứ nghĩ đó là bữa ăn vợ làm lành và hiểu ra vấn đề của mình cho đến hôm nay tôi mới nghe định nghĩa của vợ về bữa ăn đó và mới biết đó là bữa nhậu cô ấy chia tay chức vụ “vợ” của tôi chuyển thành người dựng chung nhà. Cô ấy nói với bạn kia rằng, đêm đó cô ấy khóc một trận đã đời và sáng hôm sau cô ấy chính thức coi tôi chỉ còn là bố của các con và là người bạn chung nhà không hơn, không kém.

Đúng là sau hôm đó vợ không bao giờ còn gọi tôi khi tôi đi nhậu, không còn cần nắn khi tôi về muộn, không hỏi tôi muốn ăn gì vào bữa tối, không còn thắc mắc hay trách tôi không đưa cô ấy và các con đi chơi, không hỏi tôi khi nào về, không chiến tranh lạnh khi tôi lỡ quên tặng quà sinh nhật hay kỷ niệm nào đó. Tôi nghĩ rằng đó là sự trưởng thành, thấu hiểu của vợ nhưng đến hôm nay chính tai được nghe cô ấy nói. Đó không phải là thấu hiểu mà là hết yêu, cô ấy chọn hạnh phúc và vun vén hạnh phúc cho mình bằng những cuộc hẹn cafe cùng bạn bè, chăm con, spa tuần 3 lần.

Bạn kia lại hỏi:

- Vậy chị có thực sự hạnh phúc không?

Cô ấy trả lời:

- Chị rất hạnh phúc, chỉ là hạnh phúc của chị không hề bao gồm anh ấy. Chính anh ấy đã vứt bỏ vị trí quan trọng nhất của mình trong lòng vợ, anh ấy cần tự do vậy thì sao chị phải để anh ở vị trí quan trọng, anh ấy cần một người bạn vậy sao chị phải cố là một người vợ. Hạnh phúc của em không nhất thiết phải bao gồm chồng em.

Tôi chết lặng người, thì ra bao năm nay tôi đã đánh mất người vợ thực sự và chỉ còn một người bạn chung nhà. Và cô ấy vốn hạnh phúc và thực sự hạnh phúc theo cách riêng của cô ấy chỉ là hạnh phúc ấy **KHÔNG HỀ CÓ TÔI.....**

Nguyễn Thị Yến